

Potápi Árpád János

Csontos János

Papp Éva

László Attila

Dr. Kapantzian Artúr

Kulturális Találkozóról

mondása mágnesként tartotta az irodalomkedvelő közönséget a teremben.

Kevesen ismerték hazánknak az Egyesült Nemzetek Szövetsége által elfogadott világörökséghez tartozó tájai nevezetességeit, amelyekről szombaton délután Dr Papp Éva tartott lebilincselően érdekes előadást. Az előadást követő pár órányi megérdemelt pihenő után frissen jelenthettünk meg a Queenslandből érkezett színtársulat előadásán. A színtársulat minden tagját elismerés illeti, hiszen mindössze pár órányi előkészület után, leküzdve a hiányosságokat fergeteges sikert arattak. A NIDA Játékházban Tamási Áron, Hullámzó völgy című színjáték zárójelenete után a mintegy 300 lelkes közönség szünni nem akaró vastappsal jutalmazta a társulatot.

Az utolsó eseménydús nap vasárnapra esett. Strathfield kerületben lévő Unitárius Templomban tartott ökumenikus istentiszteletről talán annyit, hogy életem egyik legszebb élményeként kívánom őrizni az emlékeimben. Hálásan köszönöm az istentisztelet vezetőinek Nt Péterffy Kundnak, Lédeczi Dénesnek Fr. és Pál Feri Atyának, valamint a közreműködőknek: László Attilának, a Hangraforgó Együttesnek és Gáspár Andrásnak.

Nem hagyható figyelmen kívül a január 4 és 8 között minden nap reggel 10 és délután 5 között az egyetemen tartott Táncszeminárium foglalkozások a magyarországi Baranyai Barbara és Szabados Tamás néptánc művészek vezetésével, valamint ugyan csak ezeken a napokon a közeli Regent Hotelben rendszeresen rendezett Táncház esték, amikor a Transylvaniacs zenekar szolgálta a talpálalót.

Időközben megérkezett a magyar kormányküldöttség, Potápi Árpád János a nemzetpolitikáért felelős államtitkár vezetésével.

A zárókoncert ismét az egyetem természettudományi előadótermében volt, ahol a kontinensnyi szigetország

egy-egy államaiból érkezett ének-, zene- és táncművészek szórakoztatták az együttérzés örömetől fáradhatatlanná vált közönséget.

Amint olvasható, kedves Barátom, a Találkozó nagyon érdekes, de még inkább értékes előadásokat eredményezett. A régi barátok ismét találkozhattak, új barátságok szövődhettek.

A Találkozó végső eseményére hétfőn este egy a belvárosban lévő görög étteremben került sor a támogatók, védnökök tiszteletére rendezett vacsora keretében.

A szervezőket megillető köszönetek, valamint egy, a melbournei közösségi vezető részére átnyújtott elismerő oklevél, és egyéni jutalmazásokat kísérő együttérző tapsvihár közepette fogyasztottuk el és még meg is öntöztem vörös borral az ízletes vacsorát. Kíváló hangulatban, jókedéllyel száryaló hazafias lélekkel a legközelebbi találkozás reményében vehettünk egymástól búcsút.

A Találkozó rendszeresen három-évente ismétlődő magyar közösségi megmozdulás, az együvé tartozás érzése, barátságok ébrentartása, teremtése vagyis az ausztráliai magyar közösség erősítése érdekében történik immár 16. alkalommal. A távolság kegyetlenségéről hírhedt szigetországban, körülveve idegen nyelvek óceánjától, mint hajótöröttnek kivilágított mentőcsónak, ezek a találkozók mutathatnak irányt, reményt a lehetséges szárazföld elérésére azaz a fennmaradásunk lehetőségére. Ezek a találkozók elmozdítják anyanyelvünk, kulturális, művészeti és tudományos megtartását, átmentését a következő nemzedék számára.

Jól tudjuk, ezek a találkozók mindenkor önzetlen önkénteseink áldozatos munkája eredményeként, továbbá egyének, kisközösségek, csoportok, az ausztráliai és a magyar állam anyagi támogatásával valósulhat meg.

A Sydney-i közösség méltán lehet

büszke a Találkozó szervezőire, hiszen a szervezés, az előadások lebonyolítása, az egyes szereplők megkeresése és a fellépések összehangolása alapján a Szervező Bizottság tagjait, az egyéni felvállalások szerint, de őszinte hálatelt elismerés illeti.

Bizonyára olvashatsz majd kritikust, esetleg rosszalló megjegyzéseket is a Találkozóról, hiszen felületesen ítélezők mindenkor akadnak. Tudod, erre csak azt mondanám, hogy talán éppen az „elégedetlen-elégedettség” lehet az emberi fejlődés hajtóereje. Egyrészt törekedni kell az egyéni képesség fejlesztésére, a körülöttünk lévő dolgok, jelenségek jobbátételére, de ugyanakkor mások pusztán létét, milyenségét a dolgok független mi voltát el kellene fogadnunk úgy, ahogy léteznek vagy megjelennek. Ha jól értelmeztem, erre tanít minket Feri Atya is.

Elismerem, én sem lehetek teljesen tárgyilagos, hiszen a személyek, dolgok, események azaz a világ megítélése ritkán mondható tárgyilagosságnak. Ez sokkal nehezebb, mint személyes véleményt mondani. József Attila így fogalmazta meg a tárgyilagosság feltételét:

„Az meglelt ember, akinek szívében nincs se anyja, apja, ki tudja, hogy az életet halálra ráadásul kapja s mint talált tárgyat visszaadja bármikor - ezért őrizi meg, ki nem istene és nem papja se magának, sem senkinek.”

(Eszmélet)

Végezetül szeretnék feltenni egy kérdést: mit gondolsz, a Találkozó résztvevőinek milyen maradandó élményük lehetne, ha ez a Találkozó elmaradt volna? Ezzel a gondolattal zárom a levelem és remélem legközelebb, 2020-ban már te is velünk leszel Brisbane-ben.

Várva a mielőbbi válaszod, barátsággal,

Melbourne, 2017. január 12.

(Dr Kapantzian Artúr)

Potápi Árpád János és Rozgonyi Magdi

Színházi est

Magyarországról érkezett néptánc művészek

A Gálakoncert táncosai